

Mezei András

ÜKAPÁM

Vett egy kis telket kúttal
 az Olajfák Hegyével
 éppen átellenben -
 Korpuszát visszavitte
 Deutsch Ármin Jeruzsálembe,
 mintha nem is Munkácson,
 hanem ott élte volna le
 nyolcvan esztendejét is
 az Olajfák Hegyével
 éppen átellenben,
 hol a csontjait *leadta*.

LETELEPEDŐK

A férfiak követ fejtettek,
 az asszonyok vesszőkosarakban vitték
 az émek-yezreeli fekete, jó zsíros földet
 a sziklás dombhátra, Noémi, Ráchel, Lea
 cipelte napra-nap, kivéve, ha
 Leát beosztották konyhai szolgálatra,
 Ráchelt a mosodába, ha Noémi az új
 bevándorlókat tanította a héber szavakra,
 ha Lea a kibuci csecsemőtthonban éjszakázott,
 ha mindannyian az esti, kilencórai híreket
 lesték, az aznapi híradót minden áldott nap:
 ki esett el?! - Vitték a vesszőkosárnyi
 földeket föl -, kivéve, ha a fiuk megjött
 a „pokolból”, s géppisztoly csusszant
 a konyha szögletébe -, ha fát ültettek,

ha temettek -, kivéve, ha a dombhát tartotta
 széles vállát a mélyen fekvő kis település alá,
 s a csillagsugarakból font vessző-
 kosárban a kibucot ő maga vitte... Kivéve, ha Noémit,
 Ráchelt és Leát megdobálták a fák tobozokkal,
 ha zöld ágak hulltak vállaikra, saruik mellett
 a füvek énekeltek, illó olajok aurái jelezték, s jelzik
 jöttüket minden utánuk lépőnek mindörökre.

Fecske Csaba

HORGÁSZAT

horgodon vergődöm Uram
 hát így kell lenni ennek így
 vagyunk folyódban annyian
 ki fönnakad ki elúszik

de végül rajtaveszt az is
 ki haladékot nyert ugyan
 és elkerülte még csalid
 s úszkál a mélyben boldogan

hol zöld hínár lobog sötét
 árnyékot vetve s nyög a víz
 amint haltest hasítja szét

a mélység csöndben dolgozik
 szétpattan néhány buborék
 a felszínen hol fény vakít